

De la vida estant

Del més profund de vosaltres mateixos, recordeu-ho

La vostra resposta m'ha escruixit. Us ha sortit espontània, negant-vos a repetir-la. He entès que també us escruixia a vosaltres mateixos. M'havíeu respost: «Molt poques vegades, per no dir mai». La pregunta era: «En quines ocasions us heu sentit estimats?». Això mentre parlàvem, cercant quina podia ser l'essència de l'estimar.

També espontàniament, asseguràveu que calia filar prim quan dèiem que estimàvem. Sovint, massa sovint, s'hi barregen interessos. I, aleshores, el sant se'ns en va al cel. L'estimar ja no és estimar.

Després de molt diàleg, conveníem que estimar exigeix creure en l'altre, donar-li plena confiança, a canvi de res i sen-

se condicions de cap mena. Esperant-ho tot, però sense esperar-ne res.

Heu tornat a saltar, espontàniament: «Aquesta mena d'estimar no existeix. Així no hi estima ningú». Donant-vos molta part de raó, us preguntava si, malgrat tot, no hi estaria d'acord, si no us aniria bé que us estimessin així. Del més profund de vosaltres mateixos, recordeu-ho, us ha sortit un sí rotund, franc, espontani, massís. He sentit les paraules i m'heu convençut. He vist els vostres ulls llambregants i m'heu sotraguejat de dalt a baix.

Repensant-vos-ho, heu insistit que no hi ha ningú que estimi així. Jo també he insistit. Us he demanat si podíeu suposar o admetre, tot i que no en tinguéssiu cap experiència personal, dues possibilitats: que algú s'hagi sentit estimat així i que algú intenti d'estimar així.

L'acord, recordeu-ho, ha estat altra vegada total. «D'això sí que en podríem dir estimar de debò». Potser m'ha faltat temps, potser m'ha faltat valor, potser les circumstàncies no ajudaven, però de bona gana us hauria invitat a estimar d'aquesta manera. Si més no, a creure'l possible.

Hom pot decidir-se a estimar a canvi de res perquè ha estat estimat així i, havent-ho tastat, n'està plenament satisfet. També hom pot decidir-se a estimar a canvi de res perquè ha sofert l'experiència contrària: ha estat estimat interessadament, és a dir, no ha estat estimat. Aquesta experiència negativa, insatisfactòria, li ha desvetllat la necessitat i, amb coratge, s'ha llançat a donar allò que no ha rebut mai i que ha trobat sempre a faltar. Allò que ha intuït possible i existent.

En el nostre món, són nombrosos els qui, partint d'una experiència personal negativa, podrien llançar-se a una aventura semblant. Que corren un risc, és cert. Que s'exposen, és evident. No creieu, però, que estan totalment abocats al fracàs si repeteixen l'experiència fallida?

Si s'aventuren, en canvi, si s'arrisquen, si s'exposen, no creieu que poden tenir la certesa de no repetir conscientment l'error —l'egoisme— que tant de mal els ha fet?

Únicament aquests seran capaços de construir el món nou, utòpic si tant m'apreteu. Però, unànimement, reconegut autèntic i necessari. El projecte, doncs, i el somni bé s'ho valen.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

De la Terra a Venus

A mesura que les ciutats i viles es van fent grans, amb l'eixamplament de llurs perímetres i la desmesurada creixença de les altures edificades, notem que el nostre món, el món de cadascú, s'empetiteix. Som ja tants i tants a viure en les ciutats, sota l'impuls del nostre innat gregarisme, que cada dia se'ns escurcen més els migrats metres quadrats de què disposem per a moure'ns amb una indispensable llibertat.

Si el vostre tarannà us porta a fer servir les cames per traslladar-vos d'un indret a l'altre de la ciutat, com més va, més gent trobeu pel vostre camí; gent que us empeny per tots els costats, a vegades sense gaire consideració, perquè tothom té pressa emportat per una dèria inajornable, segons sembla. No parlem de l'engriny amb què ens comportem si volem fer el trajecte amb automòbil, aquest ex-vehicle de la burgesia que moltes vegades més aviat ens fa nosa, però del qual no gosem prescindir del tot, perquè el nostre temps és massa curt i cal aprofitar les escadusseres clarianes del trànsit per tal de guanyar uns metres més de pressa, si ens decidim a pitjar l'accelerador amb certa empena.

Creiem sincerament que el mòdul per a calcular la densitat urbana, aviat no serà el de tants habitants per quilòmetre quadrat, sinó el del nombre de persones que cabran en cada metre quadrat, dintre el recinte de les grans ciutats de l'esdevenidor.

Sí, és cert: ens direu que encara podem aprofitar algun racó de muntanya per a la disbauxa de poder viure una mica isolats, però el terreny es va omplint de cases i xalets i arribarà un dia en què les ciutats veïnes es soldaran en un sol bloc, i ja no quedarà espai ni per a plantar un petit rengle de tomaqueres.

Avui llegim al diari la clausura, a Barcelona, de la Setmana Astronàutica sota aquest títol esperançador: «Venus podria ser l'altra terra per a l'home». Amb quina il·lusió hem llegit la ressenya de l'acte! El cas és que, en ella, un doctor, expert en «Geoplanetologia» ens ha fet saber que existeix un projecte, més o menys remot, d'intentar canviar l'atmosfera del planeta Venus, on, per bé que la temperatura normal és de 500 graus a la superfície, hi ha, d'altra part, unes condicions geofísiques admirables per fer-lo habitable.

Ja ho sabeu, doncs. A Venus s'és dit i sense bitllet de tornada. De moment el nom del planeta, futur habitatge de la humanitat, ja m'és simpàtic. I si la deesa ens protegeix, què molt serà que no hi puguem realitzar l'arctic anhel de la humanitat: La caseta i l'hortet per a tothom que hi vagi.

XIXU

ACLARIMENT A R. M. C.

En referir-nos a caça i pesca, vam usar el mot «deport» perquè figura a la primera edició del Diccionari Fabra amb la següent definició: «Recreació, esbarjo, comunament a l'aire lliure». Ens venia com anell al dit a fi d'expressar allò que desitjàvem.